

Mor og datter Müller

Lillian og Alice Angelica Müller har vært mor og datter i 21 år. Begge bor i Los Angeles, men ikke sammen. Alice har bodd for seg selv i fire år. Det skulle man sanneligvis ikke tro. Eller kanskje Lillian bare har glemt det.

Tekst: Kari Gjæver Pedersen Foto: Ragnar Hartvig

Det er fortsatt noen aviser og blader som kaller Lillian Müller for Playboy-Lillian. Det bør de snarest slutte med. Lillian er ikke så interessert i fotografering. Ikke egentlig. Lillian Müller er interessert i *mat*. Mat som mat, og mat som medisin. Hvis noen som leser dette synes de har hatt plagsomt masete foreldre som gnålte mye om kosthold, kan de trygt lese videre nå. Dere kommer til å synes at dere har hatt det enkelt. Jeg lover.

Alice kommer opp i stuen med en kopp i hendene.

Det er klar buljongsuppe. Med persille. Kvasten står som en blomst i potta. Grønn.

– Det er mye godt i persille, sier Lillian og ramser opp en lang rekke næringsstoffer. – Mat er nøkkelen til helse, og folk spiser altfor mye og altfor galt. Se på meg, sier hun.

– Jeg har nesten ikke sovet i natt på grunn av Alice som brått fikk vondt i nyrene i går, men jeg er oppe og full av energi likevel. Det kommer av at jeg spiser riktig. 60 prosent av den energien vi mennesker har, går med til å fordøye mat når vi spiser for mye. Jeg er veganer. Det gir meg konsentrert næring og da trenger jeg mindre av den. Og likevel er jeg full av pepp. I dag har jeg spist tre økologiske bananer og en halv plate melkefri sjokolade. Og ...

Hun tenker.

– Og det var det.

Lillian lyver ikke. Hun *er* full av pepp. Hun snakker med stort trykk i et rasende tempo. Om to timer skal hun spise noen druer. Det er nok for å holde krafta nede. Hun ble vegetarianer da hun var 27. Det var etter Playboy-karrieren, hun hadde angst for alt mulig, lavt blodtrykk og var deprimert.

– Jeg var ikke lykkelig. Jeg skjønnte at jeg virkelig måtte gjøre en alvorlig forandring i livet mitt. Så traff jeg en amerikansk naturlege som jeg studerte hos i et år. Det ble vendepunktet. Jeg ble som et nytt menneske. I dag lever jeg etter Hippokrates'

motto: «La maten være din medisin og medisinen være din mat.» Da må du også bli din egen lege.

En dag bestemte også Alice seg for ikke å spise kjøtt.

– Da hadde hun spist kylling og kalkun i to år, sier Lillian.

– Ja, pappa lever på junkfood, så der fikk jeg begge deler.

– Men hun har aldri spist kjøttkake eller pølse, sier Lillian med ettertrykk på grimstaddialekt.

Alice ser frisk ut. Sier hun føler seg bra, også. Lillian er fortsatt litt oppskjørtet. Rister på hodet over at datteren går rundt i et par strandsandaler. Alice sier hun synes de er deilige å gå i. Dagen før hadde hun dem på ute i regnværet. Det var ikke lurt, synes mor.

– I morgen går vi og kjøper ordentlige sko til deg, sier Lillian.

– Ja, sier Alice. Ser ut av vinduet der det er grått og kaldt.

Hun vil ikke ha hvilke sko som helst. Hun går ikke i skinn og lær, materialer som kommer fra dyr.

– Jeg er litt strengere enn henne på det området, sier hun og peker på moren, som har joggesko med to ørsmå lærfelter på.

– Alice er generelt mer fanatisk enn meg, sier Lillian. – Men hun drikker mer enn meg, legger hun til.

Å drikke mer enn mor Müller er ikke vanskelig. Hun drikker ingenting.

– Jeg har aldri vært full, aldri pussa, jeg har aldri brukt dop og jeg har aldri drukket en kopp kaffe, sier Lillian.

– Det er uinteressant for meg. Jeg liker hodet mitt slik det er, jeg liker ikke å forandre bevissthetstilstanden min.

Alice ble født da Lillian var 40.

Hun var hennes første barn. Hun var farens første barn også. Han var 42. To godt voksne mennesker, men med temmelig ulik bakgrunn og livsfilosofi. Mor var allerede verdensberømt som Playboy-modell, hadde vært kjæreste med Hugh Hefner, og var godt i gang som helseguru. Far på sin side var advokat og kom fra en advokatfamilie. ▸

Hadde skjebnen villet det annerledes, hadde noen hatt Lillian Müller som lærer. Hun var ferdig med andre året på lærerskolen da hun bokstavelig talt kastet inn håndkleet og ble Playmate på heltid. Det var en risikotilværelse. – Men så er det slik, sier Lillian, at det måtte til for at jeg skulle få Alice.

BLODSBÅND

Av typer er de forskjellige. Lillian er lys og Alice er mørk. Lillian snakker og Alice lytter. Lillian er norsk og Alice er amerikansk. Skjønt snart ikke. Når dette leses har unge frøken Müller fått sitt norske pass og sitt norske personnummer. Fra før har hun norsk kjæreste, så nå får vi se. Så langt har hun fire års universitetsstudier bak seg som inkluderer kulturstudier, sammenlignende litteratur og mediekultur, blant annet. Fortsatt lurer hun på hvor hun ender til slutt. Journalist kanskje? Hun har vurdert flere yrker tidligere. I fjorten dager hadde hun lyst til å bli veterinær, men det gikk over. Det kan høres som en motsigelse for en veganer, og det var det.

Hun sier hun kunne tenke seg å bo i California eller Hawaii på grunn av klimaet og kulturen. Men legger til at verden er hennes østers.

Mor har imidlertid tenkt sitt om akkurat det.

– Kanskje kan du jobbe i Norge, foreslår hun, og legger fram en praktisk motorvei til fremtiden. Påpeker at kjæresten jo vil fortsette med

uten utedo. Det var ikke flust. Lillians mor jobbet hardt for å få endene til å møtes. Det var et slit.

– Og likevel ble jeg den jeg ble, sier Lillian.

– Men hadde jeg ikke hatt pågangsmotet, hodet mitt og erfaringene jeg har tilegnet meg, sammen med min tro på Gud, så hadde ingenting gått.

– *Du tror på Gud?*

– Det har jeg alltid gjort. Det har reddet livet mitt, det redder livet mitt hver eneste dag.

Hun vokste opp med bedehuset fem minutter hjemmefra. Det er en viktig del av barndommen. Og minner tar hun vare på. Ting er hun derimot mindre opptatt av. Om det er noe hun savner? Ja, hun skulle gjerne hatt flere barn. Tre hadde vært ideelt i grunnen.

– Å få barn har vært mitt livs største opplevelse. Ingenting kommer opp mot det. Ikke menn, ikke penger, ikke karriere.

– *Hva har vært viktigst for deg i barneoppdragelsen?*

– Å gi henne ballast slik at hun kan greie seg

på at jeg faktisk har klart meg selv i fire år.

– Men selv om hun kjemper imot, så merker jeg jo at hun gjør forandringer. Og til slutt vil hun nok se at det er fornuftig, sier Lillian.

– Du forteller meg ting ti ganger på rappen.

– Fordi du må *booste* selvbevisstheten din. Du skjønner ikke at jeg faktisk vet mer om en helseting enn du gjør.

– Jeg gjør mer research.

– Hæh? Kom igjen. Fortell meg.

– Aviser, magasiner.

– Det holder ikke.

Stille.

– Det ender alltid med at jeg gir meg, sier Lillian. – For hun gjør det ikke. Hun ser på Alice.

– Aldri, sier Alice Angelica.

Alice har også tatt bilder for et manneblad, uten en tråd. Mor synes de er fine. Jenta er naken, men viser ingenting, og hun må gjøre som hun selv synes, sier hun. Naken-

«Å få barn har vært mitt livs største opplevelse. Ingenting kommer opp mot det. Ikke menn, ikke penger, ikke karriere.»

Lillian Müller, tidligere Playboy-modell

studiene sine, føyer til at det er mange muligheter her generelt, og avslutter med at Alice jo kan studere videre på universitetet her også.

– He-he, sier fotografen som registrerer den laaange morsarmen. Alice flirer.

– *Savner du datteren din når hun ikke er der?*

– Hah, sier Lillian. – Alice flyttet til et universitet som bare lå halvannen time hjemmefra med bil. Men det hjalp ikke. Jeg hadde et stort bilde av henne på badet, og hver gang jeg kom ut dit, begynte jeg å gråte. Jeg hylte. Jeg pusset tenner og skrek. Det var helt forferdelig.

– Hun fikk meg til å komme hver helg, sier Alice.

– Hun kom hver helg, bekrefter Lillian.

– Og noen ganger kom jeg i uka også. Og mamma ringte to-tre ganger om dagen.

– Jeg ville bare høre at hun var ok.

– Og noen ganger ringte hun når hun var i butikken, og da snakket hun seg gjennom alle detaljer. «Har du sett pærene, og druene, de er så fine, og her har vi ...» Du vet, det tok litt tid, sier Alice.

– It's my baby, sier Lillian og klemmer henne.

Her i Norge har ikke Alice telefon. Hun synes det er fint. Det amerikanske SIM-kortet passer ikke. Mor tilbyr seg å kjøpe. Alice sier hun ikke trenger. Vi snakker om alt man ikke trenger. Lillian husker første gang hun så tv. Svart-hvitt utenfra og inn gjennom vinduet til naboen. Ikke hadde de kjøleskap heller og ikke innlagt vann og dess-

selv, tenke selv, ta gode avgjørelser. Jeg prøver å opplyse henne om hva som fungerer innen kosthold, hvordan hun kan leve godt uten å være bekymret, hvordan hun skal takle livet.

– *Er dere like?*

Alice sier. – Jeg er ikke så spirituell som hun er. Jeg tror det er noe der ute. Jeg vet bare ikke hva. Men jeg er bare 21.

– *Hva krangler dere om?*

Alice sier de krangler når Lillian forteller henne hva hun skal gjøre. Lillian sier at det dreier seg om sånne råd som «Tygg persillen», «Bruk rå tomater», «Spis rå løk».

– Jeg har lært henne at rå mat har mer liv og flere enzymer enn kokt og stekt, sier hun.

– Etter at jeg har bodd alene i fire år, forteller hun meg fortsatt hvordan jeg skal pusse tennene, sier Alice.

Lillian protesterer. – Jeg forteller deg hvilken tannkrem du skal bruke.

– Nei, du forteller meg *noyaktig* hvordan jeg skal pusse tennene. Du forteller meg hva slags tanntråd jeg skal bruke, og hvordan jeg skal bruke den også.

Lillian: Okeida, okeida.

Alice: Natural Floss.

– Vi får den bare i denne spesielle butikken i LA, sier Lillian.

– Og så sier hun at jeg ikke skal spise for mye krydder.

– Ja, det er ikke bra for nyrene.

– Og hvis hun ikke gir seg da, minner jeg henne

het er ingen skam, tvert imot, sier hun også.

Lillians egen mor måtte takle Playboyposeringer i en tidsalder da det kanskje var langt mindre enkelt. Hva hun sa til det?

– Jeg tror helst hun ble overrasket, sier Lillian. – Jeg tror ikke hun ante hva Playboy var.

Lille Alice visste heller ikke det. Hun forbandt Playboy med selskaper og masse mennesker. Det handlet om å bade i deilige bassenger, leke med søte dyr, mate små aper og ellers spinne rundt på Hugh Hefners eiendom – høyt og lavt.

– Jeg tror ikke jeg hadde noen forestilling om hva en Playmate var. Men i dag har jeg mange av de gamle bladene. Utgavene fra 50-, 60-, 70- og 80-tallet er jo ikoniske.

Alice beundrer Lillian:

– Jeg liker hvordan hun behandler hvert eneste øyeblikk individuelt, som noe som må tas imot, og jeg er imponert over hvordan hun har overvunnet vanskeligheter og likevel bevart åpenheten sin. Jeg synes hun er en fantastisk mor. Jeg skulle ønske flere så henne som den skarpe damen hun er, og ikke bare bli stående fast i klisjeen om et blondt hode på en flott kropp.

– Jeg har aldri villet la meg forsørge, sier Lillian.

– Jeg har alltid betalt for meg selv, også da jeg bodde sammen med Hugh Hefner. En ting vet jeg, og det er at det er den som betaler regningene som har makta. □